

přece tak určitá, že dává poznati všecky tyto složky. Oprávněným jest žalobce, zavázaným žalovaný, předmětem plnění jest sprostění žalobce z rukojemského závazku proti bance L. v rozsahu určeném úvěrními podmínkami a písemnou doložkou ze srpna 1927, pokud se týče ze směnečného závazku převzatého spoluakceptem směnek v srpnu 1928, obojí ve výši 400.000 Kč. Ani obrát, že jest žalovaný povinen »sprostiti žalobce rukojemského závazku« není nejasný neb neprosaditelný. Smyslem jeho jest, by žalovaný učinil vhodné opatření, by žalobce ze svého závazku z převzatého ručení bankou L. byl sprostěn. Jak to provede, jest jeho věcí. Plnění, jehož se domáhá žaloba, nebylo by tedy objektivně nemožným (§§ 1447, 878 obč. zák.) a záleželo by výlučně na žalovaném, by podnikl vhodné kroky, by závazku svému dostál. Byl by proto žalobní nárok podle § 354 ex. ř. exekvovatelný. Teprve za exekučního řízení mohl by žalovaný po případě namítati a musil by prokázati, že nebyl s to, by svému závazku dostál, ač učinil vše, co bylo v jeho moci. Tento zamítací důvod by tedy neobstál. Naproti tomu odvodil odvolací soud ze zjištění procesního soudu co do obsahu závazku žalovaného správný právní závěr, že se žalovaný zaručil za výsledek plnění banky L., za sprostění ze závazku rukojemského, tedy osoby třetí, takže by žalobce mohl podle § 880 a) obč. zák. žádati na žalovaném jen plné zadosti učinění, kdyby propuštění z rukojemství nenastalo. Podle zjištění nižších soudů, jímž jest vázán i dovolací soud, zavázal se žalovaný, že se postará, by žalobce ze svého závazku byl sprostěn. Smysl tohoto závazku nemůže vzhledem k tomu, že ve spisech není opory, by se mohlo míti za to, že žalovaný chtěl vzíti na se závazek těžší, po případě zaplatiti celou zaručenou pohledávku banky L., býti jiný, než že žalovaný převzal povinnost, že vymůže, by žalobce byl z ručení proti bance L. sprostěn. To by se mohlo státi jen zakročením u banky L., tedy u osoby třetí. Převzal-li žalovaný závazek, že se postará, by byl žalobce ručení sprostěn, není to jen slib přímlyvy (§ 880 a obč. zák. první věta), nýbrž zaručení se za to, že žalobce bude ručení sprostěn, tedy za výsledek (§ 880 a druhá věta obč. zák.). V takovém případě nemá však smluvník slibujícího ani nárok na plnění třetí osoby, ani nárok na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má jen nárok na plné dosti učinění, když třetí neplní, jak nejvyšší soud obšírně vyložil již ve svém rozhodnutí čis. 5164 sb. n. s., k němuž stačí poukázati (Srov. k tomu také rozhodnutí čis. 6429, 7872 a 8820 sb. n. s.). Smysl prohlášení žalovaného podle zjištění nižších soudů jest jasný a nepotřeboval dalšího vysvětlení. Ani výtká vadnosti řízení není tedy odůvodněna. Nevadí ani, že žalovaným nebylo výslovně namítáno, že jde o smlouvu k tíži třetích osob podle § 880 a) obč. zák., neboť jest na soudě, by podle zjištěného skutkového stavu použil příslušného právního pravidla.

Čís. 10149.

Proti usnesení substitučního soudu, jímž bylo odepřeno schváliti dohodu mezi dočasným držitelem velkostatků, stížených fideikomisární substitucí, a zaměstnanci a pensisty na velkostatecích, podle které měly býti

zaopatřovací požitky zaměstnanců a pensistů na velkostatech knihovně zajištěny, — nejsou oprávněni k rekursu zaměstnanci a pensisté.

Zákony pozemkové reformy není předepsáno knihovní zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R I 515/30).

Soud první stolice zamítl návrh fiduciáře substitučního panství K., by byl substitučním soudem schválen protokol sepsaný dne 28. února 1929 u Státního pozemkového úřadu, jakož i dohoda v něm obsažená a jen s fiduciářem uzavřená o knihovním zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců velkostatků K. a P. na těchto obou velkostatech. **Důvody:** Pokud zaměstnancům velkostatků K. a P. přísluší právo žádati zajištění jich zaopatřovacích požitků, vyplývá především z těchto zákonných ustanovení: I. ze zákona ze dne 2. února 1920 čís. 118 sb. z. a n. o hospodaření na zabraném majetku pozemkovém, jenž v § 3 ustanovuje: »Další povinností hospodařících osob na zabraném majetku jest dostatečně zajistiti pensijní a jinaké zaopatřovací požitky ať činných ať pensionovaných zaměstnanců, kteří jen se zřetelem na smlouvu, na svůj věk aneb již nastalé pensionování nebyli podroběni zákonné povinnosti povinného pojištění, zvláště zřízenými fondy a dotacemi fondů samostatně účetně vykazovaných, stejně pak zajistiti dary z milosti poskytované pravidelně bývalým zaměstnancům a pozůstalým jich aneb na statku poškozeným osobám a jich pozůstalým«. II ze zákona náhradového ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 13. července 1922 čís. 220 sb. z. a n., jehož § 74 zní: »Pense a dary z milosti podle stavu ze dne 6. května 1921 jsou povinni vlastníci (uživatelé) zabraného majetku pozemkového poskytující pense neb dary z milosti, na svůj náklad zajistiti ve prospěch osob požívajících pensí neb darů z milosti«; III. ze zákona ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., kterým se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém a jenž mimo jiné ustanovuje v § 1: »Tento zákon vztahuje se na bývalé zaměstnance na velkém majetku pozemkovém (§ 2 zákona ze 16. dubna 1919 čís. 215 sb. z. a n.), jakož i na pozůstalé po těchto zaměstnancích, jestliže a) buď požívají již zaopatřovacích požitků z důvodu trvalého služebního poměru na velkém majetku pozemkovém jako pensí, provisí, darů z milosti a pod (§ 3 zákona ze dne 12. února 1920 čís. 118 sb. z. a n.) nebo b) nabyli nároku na vyplácení pense nebo provise dříve nežli tento zákon počal působiti (t. j. 6. května 1921)«; v § 11 v doslovu zákona ze 13. července 1922 čís. 215 sb. z. a n. »Plniti požitky uvedené v tomto zákoně jest povinen zaměstnavatel, u něhož počala, nebo v případě § 1 písm. b) má počítí výplata zaopatřovacích požitků. Nedosahuje-li úhrn požitků již vyplacených zákonné výše, jsou zaměstnavatelé, kteří požitky ty platí a zaměstnavatel, proti kterému bylo nabyto nároků podle § 1 písm. b) povinni uhraditi rozdíl; zaměstnavatelé již platící v poměru k výši požitků, každým z nich vyplacených, zaměstnavatel posléz zmíněný v poměru k uvedenému roz-

dílu«, v § 12 v doslovu zákona ze dne 13. července 1922 čís. 215 sb. z. a n.: »Povinnost plniti požitky stanovené tímto zákonem přechází na dědice osob k výplatě povinných (§ 11). Jde-li o majetek stížený svazkem svěrenským neb fideikomisární substitucí, přechází povinnost ta jediné na právní nástupce v držení tohoto majetku. Jiní právní nástupci osob k výplatě povinných ručí s nimi nerozdílně za závazky z tohoto zákona plynoucí«, v § 13 »Závazky podle § 11, 12 zmenšují se o důchod, na nějž má oprávněná osoba nárok oproti Všeobecnému pensijnímu ústavu neb náhradnímu ústavu neb náhradnímu zařízení«. Jde o to, zda z těchto zákonných ustanovení lze vyvozovati povinnost fiduciáře statků K. a P. dáti na těchto statcích knihovně zajistiti pense bývalým zaměstnancům již vyplácené a nároky činných zaměstnanců na zaopatřovací požitky. S hlediska substitučního soudu vykonávajícího povinný dozor nad zachováním neztenčené substituční podstaty nelze upřít důvodnost záporného stanoviska, které v této právní otázce zaujímají kolisní opatrovník předního čekatele a opatrovník substituce a nenarozeného potomstva, vycházejíce z právního názoru, že není zákonného podkladu pro požadavek hypotekárního zajištění. Tento právní názor sdílí i soud substituční, neboť citované záborové zákony, mluvíce o zajištění pensijních a jinakých zaopatřovacích požitků a darů z milosti, nepřiznávají nikde ani pensistům, tím méně aktivním zaměstnancům nárok na knihovní zajištění požitků tohoto druhu. Nelze upírat, že schválením návrhu bylo by způsobeno značné zatížení substituční podstaty na dlouhou řadu let, takže by tím asi i substituční nástupce navrhovatelův byl postižen. Substituční podstata nesmí však podle §§ 613 a 509 až 520 obč. zák. vůbec býti zatížena a musí býti zachována příštím substitučnímu dědici neztenčena. Hypotekární zajištění dotýká se tudíž zřejmě i ostatních čekatelů substituční podstaty (i nenarozených) a ve své podstatě značí částečné zcizení kmenového jmění. Zůstalo by proto otázkou, zda by substituční soud takové zatížení mohl schváliti, kdyby všichni substituční účastníci s navrhovaným knihovním zajištěním souhlasili. Tím méně může býti schválen návrh fiduciářův v projednávaném případě, kde se i kolisní opatrovník nejbližšího čekatele i opatrovník substituce a nenarozeného potomstva vyjádřili výslovně a rozhodně proti němu a kde tudíž schází souhlas obou hlavních zájemníků, kteří k sepsání protokolu u Státního pozemkového úřadu ani přibrání nebyli. Závazky uložené majitelům zabraného velkého pozemkového majetku v § 3 a 21 zákona čís. 118 sb. z. a n. na rok 1920 a v §§ 73 a 74 náhradového zákona čís. 220 sb. z. a n. na rok 1922 mohly by substituční podstatu jako takovou postihnouti jen, kdyby byla povinna pense poskytovat, kdyby byly pro ni závaznými tak zvané stanovy pensijního fondu z roku 1896. Tomu však tak není, neboť ani podle spisů svěrenských ani podle spisů substitučních ke schválení stanov pensijního fondu soudem svěrenským (substitučním) nedošlo a dojiti ani nemohlo již proto, že se až do vydání záborových zákonů v tehdejší ustálené soudní praxi vždy důsledně uznávalo, že podle platných zákonných předpisů a také vzhledem na právní povahu svěrenství a substituce pense nebo jinaké zaopatřovací požitky

zaměstnanců na statcích svěřenských a substitučních jsou správně vlastním alodním dluhem dočasného držitele a že nemohou proto nikdy kmenové jmění té nebo druhé skupiny majetkové postihovati nebo zatěžovati. Ostatně podle právního názoru soudu neodpovídá navrhované knihovní zajištění §§ 3 a 21 zákona čis. 118/1920 sb. z. a n. Knihovní toto zajištění by také ohrozilo řádné hospodaření na substitučním majetku. Kdyby tudíž substituční podstata musila vyhověti zákonným předpisům § 3 a 21 zákona čis. 118/1920 sb. z. a n. a § 73 a 74 náhradového zákona čis. 220/1922 sb. z., nesmělo by se zajištění pensí a jinakých zaopatřovacích požitků zaměstnanců jakož i dávek z milosti státi knihovním vkladem práva zástavního, nýbrž nároky ty musily by býti zajištěny zvláštními fondy nebo dotacemi takových fondů, jak to také ustanovení § 3 cit. zákona ze dne 2. února 1920 čis. 118 sb. z. a n. nařizuje. Posléze má substituční soud za to, že navrhovatel (fiduciář) v protokolu ze dne 28. února 1929 u Státního pozemkového úřadu v Praze převzal závazky větší než jsou ony, k nimž by byl zavázán podle § 3 a 21 zákona čis. 118/1920 sb. z. a n. a §§ 73 a 74 náhradového zákona čis. 220/1922 sb. z. a n. Zejména se zavázal vypláceti pensistům plné pense kromě těch, které budou dostávati od Všeobecného pensijního ústavu soukromých zaměstnanců, aniž by se jim to, co dostávati budou od Všeobecného pensijního ústavu, smělo sraziti z pensí a z požitků placených ze substituční podstaty (srovnej § 13 zákona z 13. července 1922 čis. 215 sb. z. a n.). Právěť se v § 3 protokolu Státního pozemkového úřadu výslovně, že se fiduciář vzdává ohledně zaměstnanců a pensistů v tomto protokolu vyjmenovaných, jemu podle zákona příslušejících srážek z požitků jednotlivých oprávněnců ze Všeobecného pensijního ústavu. Takovéto však dobrovolně převzaté větší závazky nemůže fiduciář převáliti na substituční podstatu, a zejména nemůže žádati, by je plnil i jeho substituční nástupce, nehledíc ani k tomu, že za tohoto kolisní opatrovník ani stanový pensijního fondu ani protokol u Státního pozemkového úřadu nepodepsal. I když se nehledí dále ani k tomu, že následkem provádění pozemkové reformy jednotlivé části zabraného majetku pozemkového přejdou do rukou státu neb osoby třetí a že v takových případech přejímá obvykle nový nabyvatel poměrnou kvotu řečených nároků zaměstnanců na zaopatřovací požitky, neboť jinak by došlo k nepoměrnému zatížení zbytku statku dosavadnímu držiteli dle záborových zákonů ponechaného, — nelze s hlediska soudu substitučního jako úřadu dozorcího z důvodů shora naznačených vyhověti návrhu fiduciářovu. Re k u r s n í s o u d k rekursu fiduciáře substitučního panství K. a k rekursu pensistů a zaměstnanců panství K. napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y : Soud prvé stolice zamítl návrh na schválení protokolu sepsaného u Státního pozemkového úřadu v Praze dne 28. února 1929 hlavně z toho důvodu, že tu není zákonných důvodů, z nichž by bylo lze vyvoditi povinnost fiduciáře statků K. a P. dáti na těchto statcích knihovně zajistiti pense bývalým zaměstnancům již vyplácené a nároky činných zaměstnanců na zaopatřovací požitky. Ze zákonných předpisů, které v tomto případě přicházejí v úvahu a které také prvý soud správně

cituje, vyplývá jen povinnost zajistiti tyto pense, nelze však z nich dovoditi, že se toto zajištění má státi knihovním vtělením pensí. To plyne jasně z ustanovení § 3 zákona ze dne 2. února 1920 čís. 118 sb. z. a n., kde se mluví o zřizování samostatných fondů k zajištění pensí. § 73 zákona ze dne 13. července 1922 čís. 220 sb. z. a n. zřizuje k zabezpečení starobních a invalidních požitků osob uvedených v § 72 cit. zák. fond pro zaopatření zaměstnanců velkostatků a stanoví, jakým způsobem vlastník zabraného statku jest povinen přispívati k tomuto fondu. Z toho plyne, že zákonodárci šlo zejména o zřízení fondů k zabezpečení starobních a invalidních požitků a že se zabezpečení to má vztahovati jen na ty zaměstnance, nepodléhající zákonné povinnosti povinného pojištění, jak stanoví § 3 zákona ze dne 2. února 1920 čís. 118 sb. z. a n., a že neukládá vlastníkům knihovní zajištění. Jest souhlasiti s názorem prvního soudu, že zákon zajištění knihovní vlastníkům velkého majetku neukládá, nýbrž ponechává jim na vůli, jakým způsobem chtějí pense zajistiti. Není-li však zákonné povinnosti, jest třeba ke knihovnímu vtělení souhlasu všech, jichž majetek má býti zatížen. Tohoto souhlasu však tu není, ani kolisní opatrovník i opatrovník substituce a nenarozeného potomstva tomu odporují z důvodů zcela věcných. Jde o substituční jmění, které má fiduciář podle § 613 obč. zák. udržovati neztenčené a nesmí je bez souhlasu čekatelů ani zatížit ani zastaviti. Návrhem nynějšího fiduciáře mají býti zatíženy velkostatky K. a P., tvořící substituční podstatu více než 2,000.000 Kč za požitky jich zaměstnanců, a to i zaměstnanců, podléhajících zákonné povinnosti povinného pojištění, ohledně nichž ke knihovnímu zajištění nemůže býti zákonem donucován. Že tomu tak, plyne z ustanovení § 74 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 sb. z. a n., kde se mluví jen o zajištění pensí a darů z milosti podle stavu ze dne 6. května 1921, kdy právě zákon ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., kterým se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém, nabyt účinnosti. Pokud se pak týče zaměstnanců, kteří pozbudou zaměstnání na tomto majetku, mají býti zaopatřeni podle ustanovení § 75 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 sb. z. a n., při čemž se poukazuje na ustanovení § 73 tohoto zákona. Ale ani ohledně těchto pensí nežádá se knihovní zajištění. Podle protokolu přejímá však fiduciář nároky všech zaměstnanců ve výši mnohem vyšší než podle platných zákonů jest povinen, a zavazuje se tyto zvýšené pense jim platiti v celé výši, i když obdrží pensí od pensijního ústavu. To ovšem může učiniti fiduciář za svou osobu a ze jmění alodního, nemůže však vázati i substituční nápadníky. Že zajištění pensijních závazků ve výši přes 2,000.000 Kč volnou disposici vlastníka zatěžuje, nemůže býti pochybné. I náklady jich vtělení a výmazu jest uvážiti, které by zatěžovaly nejen nynějšího fiduciáře, nýbrž i jeho nástupce, nehledíc ani k obtížím při každé změně nemovitosti. Na ustanovení § 50 náhr. zák. nemohou se stěžovatelé odvolávati, poněvadž má na mysli jen příkázání nároků ze smluv služebních a zaopatřovacích jen při rozvrhu přejímací ceny. Ani zákon o zrušení svěřenství se na tento případ nehodí, ano jde o substituční jmění. Jest ovšem pravda, že se záborový

zákon týká velkého majetku bez rozdílu (§ 2), ale majetek, jenž po zabrání zůstává vlastníku, nepozbývá povahy substitučního jmění, byl-li původní majetek stížen fiduciární substitucí. Nepozbývá-li této povahy, jest ke každému jeho zatížení potřebí souhlasu osob, které na toto substituční jmění mají nárok. A těmito osobami jsou právě kolisní a substituční opatrovník. Nelze se odvolávat ani na stanovy ze dne 21. března 1896, které byly podepsány tehdejším uživatelem obou statků a všemi čekateli, poněvadž tyto stanovy nebyly schváleny substitučním soudem. Tehdejší uživatel mohl jen sebe zavázati a i budoucí uživatelé mohou jen sebe zavázati nikoli však i substituční podstatu. Jest proto souhlasiti i s názorem prvního soudu, že pense a dary z milosti platiti má jen dočasný uživatel z užitků, pokud se týče z alodního jmění, i když jde o zaměstnance na těchto velkostatech, poněvadž by hospodaření na velkém majetku nebylo naprosto hospodárné. Povinnost ta stíhá každého nástupce, který se ujme užívání. O to však tu nejde, nýbrž o způsob zajištění, a ten jest ponechán na vůli hospodařících osob. Proto právem první soud nedal souhlas ke knihovnímu zajištění, i když jde o kauční jistotu, jak stěžovatelé tvrdí, poněvadž by se z toho mohla odvozovati povinnost i pro substituční podstatu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P.; dovolacímu rekursu fiduciáře substitučního panství K. a P. nevyhověl.

D ů v o d y:

Předmětem dovolacích stížností jest usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, kterým bylo odepřeno schválení dohody ze dne 28. února 1929 mezi dočasným držitelem velkostatků K. a P., stížených fideikomisární substitucí, a zaměstnanci a pensisty na těchto velkostatech, podle které měly býti zaopatřovací požitky zaměstnanců a pensistů zajištěny knihovně na oněch velkostatech. Pokud jde o dovolací stížnost zaměstnanců a pensistů, nedostává se jim k ní oprávnění a neměli zaměstnanci a pensisté ani oprávnění k rekursu do usnesení soudu prvního. Schválení řečené dohody, pokud se týče ujednání v ní knihovního zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P., tvořících fideikomisární substituční podstatu, jest vnitřním úkonem soudu, při němž jde jen o ochranu zájmů nápadníků a substituční podstaty. Zastupovati tyto zájmy zaměstnanci a pensisté na řečených velkostatech nejsou povoláni a proto podati stížnost do dotyčného soudního usnesení jim (§ 9 nesp. pat.) nepřislušelo, pokud se týče nepřisluší. Ani to, že jsou jednou ze smluvních stran při dohodě, nedává zaměstnancům a pensistům na řečených velkostatech oprávnění ke stížnosti. Z dohody, ana byla ujednána pod podmínkou schválení substitučním soudem, nevzešla zaměstnancům a pensistům, protože dohoda není schválena, pokud se týče schválení bylo odepřeno, žádná práva, nejsou tedy neschválením dohody zaměstnanci a pensisté ve svých právech dotčeni, pokud se týče stížení (§ 9 nesp. říz.) a ani

z toho hlediska nelze jim oprávnění ke stížnosti přiznati (srovnej sb. n. s. čís. 902, 5844, 6400, 7505, 8862, 8872). Řečenou stížnost bylo proto odmítnouti.

Co se týče dovolací stížnosti dočasného držitele velkostatků K. a P., jež vytýká napadenému usnesení zřejmý rozpor se zákonem a se spisy (§ 16 nesp. říz.), není tato dovolací stížnost opodstatněna. Ani záborový zákon čís. 215/19, ani zákon o hospodaření na zabraných velkostatech čís. 118/20 ani náhradový zákon čís. 329/20 a 220/22 nepředpisuje, jak zevrubně doličily nižší soudy z ustanovení těchto zákonů, knihovní zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech, nýbrž stanoví tyto zákony jen zajištění zvláštními fondy a dotacemi fondů, převoditelnými podle § 40 vládního nařízení čís. 29/23 na fond pro zaopatření zaměstnanců na velkostatech. Hledíc k ustanovením řečených zákonů není zřejmou nezákonností, když nižší soudy odepřely schváliti navrhované knihovní zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P., i když se knihovní zajištění v § 1373 obč. zák. uvádí jako přední způsob zajištění. Napadené usnesení nikde neuvádí, že zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů nepostihuje samy velkostatky, nýbrž praví se v něm jen, a to správně, že platiti zaopatřovací požitky náleží dočasnému držiteli velkostatků. Toto stanovisko jest správné také co se týče zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P. a není v rozporu ani se zákonem ani se spisy. O navrhovaném knihovním zajištění, které není, jak již bylo řečeno, zákonem předepsáno, seznaly nižší soudy s hlediska zájmů nápadnictva a substituční podstaty, že není vhodné, pokud se týče účelné. Jde o věc uvážení soudu podle okolností případu a mluvíti tu o zřejmé nezákonnosti nelze. V rozporu se spisy okolnosti, k nimž soudy měly zřetel, nejsou.

Čís. 10150.

Exekuce na nemocenskou podporu uloženou pro dlužníka na soudě jest nepřípustná i s hlediska § 62 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., i s hlediska § 139 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. Lhostejno, že období, pro něž byla nemocenská podpora určena, již uplynulo.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R I 659/30).

Český zemský fond navrhl k vydobytí náhrady za ošetrovací výlohy na člena okresní nemocenské pojišťovny, povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání peněz, složených pro dlužníka nemocenskou pojišťovnou na soudě. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka (okresního soudu v Ž.) exekuční návrh zamítl. Důvody: Proti povolujícímu usnesení ze dne 31. března 1928, doručenému okresnímu soudu civilnímu v P. dne 4. března 1929, podal tento soud jako poddlužník stížnost včas dne 6. března 1929